

[Poul H. Møller]

ser, araberne kan klare. Og sådan kan der måske hen ad vejen dukke andre problemer om, der bevirker, at vi utvivlsomt skal gå meget forsigtigt frem, hvad denne samhandel angår.

De omtalte multinationale olieselskaber, som antagelig i endnu en årrække skal levere en del af vor olie, kan vel også komme med krav både på den ene og på den anden måde og vil antagelig ikke bare se til, at stadig mere af oliehandelen glider dem af hænde.

I kristeligt folkeparti var vi heller ikke helt tilfreds med den måde, det foregik på, nemlig at energiministeren uden videre på et aktstykke gik ned i finansudvalget og fik bevilget 1 mia kr. i garantium for denne oliehandel.

Vi mener også, at dette burde være forelagt i salen til drøftelse, også af hensyn til de partier, som ikke er repræsenteret i finansudvalget. 1 mia kr. er dog immervæk en slat penge, hvis anvendelse vi gerne ville have haft lidt nærmere oplysning om.

Vi kunne ikke senere stemme for fremskridtspartiets forslag om at trække dette aktstykke tilbage fra finansudvalget. Det skyldes som sagt, at det var en fuldbyrdet kendsgerning, og vi havde ikke kunnet modvirke det, da vi som sagt ikke er repræsenteret i finansudvalget, og aktstykket var jo altså heller ikke længere til stede i finansudvalget på det tidspunkt.

Vi vil i kristeligt folkeparti ikke modsætte os statsligt indkøb af råolie, men af de nævnte grunde er vi noget ængstelige over for, hvad denne direkte samhandel kan udvikle sig til, hvilke konsekvenser den kan medføre for os. Vi er jo meget afhængige af disse olieforstyringer. Men vi må nu aldrig blive så afhængige, at vi på nogen måde kan miste noget af vor politiske selvstændighed.

Vi hilser med stor tilfredshed, at ministeren har givet tilsagn om at fremlægge den omtalte kontrakt til gennemsyn i det energipolitiske udvalg, hvor vi så får lejlighed til at se nærmere på, hvad det egentlig er for en kontrakt, og hvad den indeholder.

Hvad angår de to forslag til motiveret dagsorden, kan jeg på mit partis vegne sige, at vi ikke kan stemme for det af fremskridtspartiet stillede dagsordensforslag, fordi vi ikke mener, at det, der foreligger indtil nu om den statslige oliehandel, og hvad der ellers foreligger af oplysninger om energimini-

sterens ansvar her, kan give anledning til, at vi skulle udtale vores mistillid til energiministeren.

Hvad angår det andet dagsordensforslag, stillet af venstre og støttet af flere partier, vil jeg blot sige, at vi gerne vil høre lidt nærmere fra energiministerens side om, hvem der har forhandlet kontrakten, hvem der har underskrevet den, og hvem der har ansvaret for den. Hvis der er tale om en rent statslig handel, vil jeg næsten tro, at jeg og min gruppe i partiet vil kunne gå ind for denne dagsorden, der siger, at energiministeren har det parlamentariske ansvar for kontrakten. Men energiministeren har jo selv sagt fra og sagt, at det ikke er ham, og jeg vil bede ministeren klart redegøre for, hvem der har ansvaret for den, hvem der har forhandlet den, og hvem der står bag ved dette indkøb.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet er ikke meget tilbøjeligt til at tro på, at staten er god til at drive forretninger. Derfor havde vi gerne set, at det statslige olie- og gasselskab DONG ikke var blevet statsligt ejet og i høj grad ledet, men var blevet et privat foretagende, f. eks. etableret på andelsselskabsbasis.

Dette synspunkt har vi ikke kunnet trænge igennem med, medmindre det skete på et vilkår, der cementerede de syv søstres kartel på det danske marked, et vilkår, der styrkede de multinationale oliemonopoler på bekostning af de danske forbrugere, store som små, med opvarmnings- og/eller kørselsbehov af privat karakter og industrien til skade for den danske betalingsbalance og dansk konkurrenceevne, til skade for dansk sikkerhed, ikke mindst dansk energiforsyningssikkerhed.

Stillet over for den mulighed har det ikke været svært for retsforbundet at vælge side. Trods principiel betænkelighed ved statslig forretningsudøvelse har vi dog foretrukket det fremfor at prisgive store og små danske forbrugere, ja, hele det danske samfund.

Det meste af, hvad der er kommet frem om, hvad DONG så har fået ud af, at bl. a. retsforbundet har støttet selskabet i et sådant omfang, at aktiekapitalen og garantikapitalen er blevet tilstrækkelig til, at man kan gebærde sig på det internationale oliemarked, lyder såre fornuftigt og tiltalende, men ikke alt.